

Sygn. akt V ACa 347/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2022r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca – SSA Barbara Konińska

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2022r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.

przeciwko (...)w Z.

o uchylenie uchwały

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 19 kwietnia 2021r., sygn. akt I C 767/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. oddala powództwo;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów procesu.

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Barbara Konińska

Sygn. akt V ACa 347/21

UZASADNIENIE

Powódka(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O.

w pozwie przeciwko (...)

w Z. domagała się uchylenia uchwały Wspólnoty nr (...) z dnia

7 października 2020r. dotyczącej uznania, że wygasła uchwała nr(...)

w przedmiocie wyrażenia zgody dla powódki jako właściciela lokalu położonego przy ul. (...) w Z. na przebudowę i zmianę sposobu użytkowania lokalu. Wniosła również o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej kosztów procesu. Na uzasadnienie żądania wskazała, że uchwała ta jest sprzeczna z zasadami porządku prawnego – zasadą ochrony praw nabytych i zasadą niedziałania prawa wstecz – co prowadzi do znacznego pokrzywdzenia powódki.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu podnosząc

w pierwszej kolejności zarzut uchybienia terminu zaskarżenia uchwały. Ponadto wskazała, że zaskarżona uchwała jest konsekwencją zachowania powódki w szczególności nie dopełnienia warunku podpisania umowy dotyczącej zakresu

odpowiedzialności powódki za szkody, jakie powstaną w częściach wspólnych nieruchomości (klatka schodowa, elewacja) na skutek prowadzonych prac remontowych. W dalszej kolejności wskazywała również na innego rodzaju naganne zachowanie powódki.

Wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2021r. sygn. akt I C 767/20 Sąd Okręgowy w Gliwicach uchylił uchwałę numer (...) z dnia 7 października 2020r. (...) przy ulicy (...) w Z. i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 577 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił następujące fakty:

Powódka jest właścicielem lokalu użytkowego położonego w Z. przy ul. (...), a tym samym członkiem pozwanej Wspólnoty. Uchwałą nr (...) z dnia 12 kwietnia 2019r. Wspólnota wyraziła zgodę powódce na przebudowę i zmianę sposobu użytkowania lokalu użytkowego, którego jest właścicielem poprzez utworzenie 5 lokali mieszkalnych a także wykonanie odrębnego wejścia do pierwszego z nowo utworzonych lokali bezpośrednio z klatki schodowej na I piętrze zgodnie z załączonym projektem, stanowiącym załącznik do uchwały. Wyraziła zgodę na odtworzenie okien na elewacji południowej zgodnie z pierwotnym projektem budynku i załączoną wizualizacją. Ustalono, że prace wykonane będą we własnym zakresie i na własny koszt przez powódkę, bez prawa zwrotu poniesionych nakładów ze strony Wspólnoty, zgodnie ze sztuką budowlaną, pod nadzorem osoby uprawnionej, zgodnie z projektem na warunkach określonych w Decyzji o pozwoleniu na budowę wydanej przez Urząd Miasta w Z.. Ponadto ustalono, że ewentualne szkody powstałe w wyniku wykonywanych robót obciążają powódkę a części wspólne w postaci klatki schodowej oraz elewacji zostaną doprowadzone do stanu sprzed ingerencji. Uchwała ta jest prawomocna.

W dniu 6 grudnia 2019r. Wspólnota podjęła uchwałę nr (...), zgodnie z którą ustaliła, że uchwała nr (...) z dnia 12 kwietnia 2019r. - opisana powyżej, zacznie obowiązywać z chwilą zawarcia umowy w przedmiocie sposobu i trybu realizacji tej uchwały. Upoważniła ponadto Zarząd Wspólnoty do przygotowania projektu umowy, przy czym do czasu jej podpisania uchwała nr (...) pozostawiała w zawieszeniu bez wywoływania skutków prawnych. Gdyby inwestor (powódka) zrezygnowała z podpisania umowy uchwała wygasa. Uchwała ta nie jest prawomocna została bowiem zaskarżona przez powódkę pozwem z dnia 13 lutego 2020r. i obecnie toczy się postępowanie o jej uchylenie.

Następnie, pomimo toczącego się sporu w zakresie obowiązywania uchwały nr (...), Wspólnota podjęła w drodze indywidualnego zbierania głosów uchwałę (...) z dnia 7 października 2020r. dotyczącą uznania, że wygasła uchwała nr (...) w przedmiocie wyrażenia zgody dla powódki jako właściciela lokalu położonego przy ul. (...) w Z. na przebudowę i zmianę sposobu użytkowania lokalu. Powódka nie otrzymała treści uchwały. Jedynie została powiadomiona mailowo w dniu 14 października 2020r. o treści zaskarżonej uchwały pismem Zarządcy z dnia 12 października 2020r. Pozew, którym zaskarżyła uchwałę wniosła 14 grudnia 2020r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów. Sąd Okręgowy pominął pozostałe wnioski dowodowe uznając, że nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu wskazując, że większość wniosków dowodowych była tożsama z wnioskami składanymi w sprawie I C 672/20 i zmierzały one do ustalenia faktów istotnych dla oceny zaskarżonej uchwały w tamtym postępowaniu.

Sąd Okręgowy wskazał, że powódka nie zwolniła pozwanej z ciężącego na niej z mocy art. 23 ust. 3 u.w.l. obowiązku pisemnego powiadomienia o treści podjętej w trybie indywidualnego zbierania głosów uchwały a forma elektroniczna nie jest formą powiadomienia na piśmie. Zwrócił uwagę, że bieg terminu do zaskarżenia uchwały, określony w art. 25 ust. 1a bierze swój początek w przypadku uchwał podjętych w trybie indywidualnego zbierania głosów jak i mieszanym, nie od momentu, kiedy właściciel lokalu zaznajomił się z jej treścią, tylko od momentu powiadomienia go o treści uchwały. Wskazał, że skutkiem niedochowania formy pisemnej o treści uchwały jest bezskuteczność dokonanego powiadomienia o treści podjętej uchwały, a tym samym brak rozpoczęcia biegu terminu określonego w art. 25 ust. 1a do jej zaskarżenia i wobec tego uznał, że powództwo wniesione zostało w terminie. Dokonując oceny merytorycznej zasadności powództwa Sąd Okręgowy uznał, że spełnione zostały przesłanki uchylenia uchwały wskazane w art. 25 u.o.w.l. gdyż działanie pozwanej, która wiedząc, o tym że uchwała uzależniająca wykonanie prawomocnej uchwały z

dnia 12 kwietnia 2019r. od podpisania umowy została zaskarżona, podjęła inną uchwałę stwierdzającą wygaśnięcie prawomocnej uchwały jest rażącym naruszeniem zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną, a także naruszeniem interesów powoda jako współwłaściciela. Wskazał, że w ten sposób pozwana nie bacząc na toczące się postępowanie sądowe podjęła uchwałę będącą tak naprawdę konsekwencją tej zaskarżonej uchwały. Uznając zatem, że zaskarżona uchwała podjęta została z naruszeniem przesłanek określonych w art. 25 u.o.w.l. Sąd Okręgowy uchwałę tę uchylił. O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 98 k.p.c. w zw. z § 8 ust.1 pkt1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

W apelacji od tego rozstrzygnięcia pozwana zaskarżając go w całości zarzuciła naruszenie art. 23 ust 3 ustawy o własności lokali, poprzez brak rzetelnego zbadania, czy doszło do skutecznego powiadomienia w dniu 14 października 2020r, o treści zaskarżonej uchwały i naruszenia zasady prawidłowego zarządu nieruchomością wspólną, na skutek pominięcia rzeczywistej analizy okoliczności, w szczególności pominięcia wszystkich wniosków dowodowych pozwanej a w konsekwencji powyższych uchybień nierozpoznanie istoty sprawy. Ewentualnie zarzuciła sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych Sądu przyjętych za podstawę orzeczenia z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego (błąd w ustaleniach faktycznych), mającą zasadniczy wpływ na treść wyroku, polegającą na bezpodstawnym uznaniu, że: nie doszło do prawidłowego powiadomienia powoda o treści uchwały, że zachowanie pozwanej naruszyło interes powoda, zachowanie pozwanej stanowiło naruszenie zasad prawidłowego zarządu, podczas gdy prawidłowo powiadomiono powódkę

o treści uchwały, zgodnie z utrwaloną i niekwestionowaną praktyką, przesyłając jej w dniu 14 października 2020r. podpisane pismo z dnia 12 października 2020r., w sytuacji, gdyby powódka zrealizowała swoje zamiary wyrażone w korespondencji na portalu „(...)” (dowód pominięty przez Sąd) i przeznaczyła swój lokal na agencję towarzyską, lub na przytulisko dla bezdomnych, ewentualnie sprzedała lokal znacznie poniżej ceny rynkowej, to właśnie takie działanie naruszyłoby interes powódki, a nie zachowanie pozwanej, która tego typu zabiegi stara się uniemożliwić, że nie sposób uznać, że naruszono zasady prawidłowego zarządu, jako, że uchwała z dnia 12 kwietnia 2019 r. nie była bezwarunkowa, a zachowanie powódki (zignorowane przez Sąd) wymusiło podjęcie uchwały z dnia 7 października 2020 r.

Zarzuciła także mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie: art. 9 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uniemożliwienie przed zamknięciem przewodu sądowego zapoznania się pełnomocnika pozwanej z pismem powódki, nadto (w opinii strony pozwanej) wprowadzenie pełnomocnika pozwanej w błąd przez Sąd I-ej Instancji, poprzez zapewnianie, co do treści repliki pełnomocnika powódki z dnia 14 kwietnia 2021 r., że zawarta tam argumentacja „nie różni się szczególnie od tej, która była w pozwie” „(...)w zasadzie żaden wątek nowy, wszystko to są te same wątki tylko rozbudowane trochę i podbudowane prawną podbudową, natomiast wątki zupełnie identyczne”, podczas gdy stanowisko powódki z pozwu gdzie przyznawano przekroczenie terminu zawitego, oraz stanowisko z repliki, zaprzeczające, że doszło do przekroczenia terminu zawitego, były rażąco odmienne — a w konsekwencji uniemożliwienie ustosunkowania się do treści pisma powódki i zawartej tam nowej argumentacji; art. 132 k.p.c. poprzez zamknięcie przewodu sądowego w sposób uniemożliwiający zapoznanie się strony pozwanej z treścią pisma strony powodowej, wysłanego do pełnomocnika pozwanej przesyłką pocztową, zawierającego nowe, odmienne od poprzedniego stanowisko, oraz nową argumentację; art. 205³ § 1 k.p.c. poprzez dopuszczenie pisma strony powodowej, będącym drugim pismem w sprawie (ze zmianą stanowiska), oraz jednocześnie zignorowanie treści drugiego pisma strony pozwanej; art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewszzechstronne rozważenie zebranego materiału dowodowego, dokonanie oceny dowodów w sposób naruszający zasady logiki i doświadczenia życiowego, dowolne i fragmentaryczne rozważenie materiału dowodowego, w szczególności poprzez: zignorowanie licznych twierdzeń i pominięcie wniosków dowodowych, w tym de facto wszystkich wniosków dowodowych strony pozwanej, które miały wykazać po pierwsze, że doszło do prawidłowego powiadomienia powódki o treści uchwały, a po drugie, że zachowanie pozwanej nie naruszyło interesu powódki, oraz nie stanowiło naruszenie zasad prawidłowego zarządu, nadto że nie jest możliwa współpraca stron, mając na względzie zasady współżycia społecznego, oraz eskalujące, rażąco niepokojące zachowanie strony powodowej, w zakresie jej rzeczywistych zamiarów co do przeznaczenia lokalu; zignorowanie okoliczności, że uchwała z dnia 12 kwietnia 2019 r., nie była bezwarunkowa - strony miały także zawrzeć umowę dotyczącą konkretyzacji ww. uchwały; zignorowanie, że pozwana wysłała do powódki jako załącznik de facto podpisane pismo; naruszające równowagę

procesową stron dopuszczenie repliki strony powodowej i zignorowanie „pisma zarządu pozwanej” z dnia 14 kwietnia 2021 r., z jednoczesnym błędnym założeniem, że pismo z dnia 14 kwietnia 2021r. zawierało jedynie wnioski dowodowe; rażąco niespójność w zakresie rozważań dotyczących prawidłowości powiadomienia powódki, gdzie z jednej strony Sąd kwestionuje otrzymanie informacji o uchwale na piśmie, a z drugiej strony konstatuje, że „(.. .)jedynie została poinformowana mailowo w dniu 14.10.2020r o treści zaskarżonej uchwały, pismem zarządcy z dnia 12.10.2020r.” nie dostrzeżenie niezwykle istotnej okoliczności, iż pozwana wyraziła zgodę w uchwale z 12 kwietnia 2019r. na przekształcenie lokalu użytkowego w pięć mieszkań, tj. na cel mieszkaniowy, gdy tymczasem powódka faktycznie dąży do przebudowy lokalu na cele użytkowe (agencja towarzyska) ewentualnie na inną działalność wyjątkowo uciążliwą dla Wspólnoty, o czym napisał prezes G. w korespondencji na portalu „(...)” do właściciela dwóch agencji towarzyskich (jak ta osoba sama zapewniała w korespondencji), o nazwisku K. — w konsekwencji powyższego, zignorowanie okoliczności, że Wspólnota nie wyraziła zgody na umieszczenie lokali de facto użytkowych, pośród innych mieszkań w centralnym punkcie kamienicy. Zarzuciła także naruszenie art. 227, 232, 235 (2) § 1 pkt 2, w zw. z art. 162 k.p.c. poprzez pominięcie na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2021 r. wszystkich wniosków dowodowych Strony pozwanej, które to wnioski miały istotne znaczenie w sprawie — a zwłaszcza przesłuchania T. S..

Pozwana zarzuciła też ewentualnie w przypadku uznania, iż poprawnie został ustalony stan faktyczny: naruszenie prawa materialnego: 23 ust. 3 a u.o.w.l. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że przesłanie przez pozwaną w załączniku wiadomości e - mail treści pisma z dnia 12 października 2020 r. (w którym powódka została zawiadomiona o uchwale), będącego wiernym, podpisanym odwzorowaniem tego pisma i to w sytuacji gdy powódka przyznała, iż zapoznała się z treścią pisma, nadto w sytuacji, w której Sąd w uzasadnieniu stwierdził, że powódka „(...)została powiadomiona mailowo (...) pismem Zarządcy” stanowi niedochowanie formy pisemnej, oraz bezskuteczność powiadomienia o uchwale; ewentualnie w przypadku podzielenia poglądu Sądu I instancji, że doszło do niedochowania formy - art. 25 ust. 1 a u.o.w.l. poprzez jego błędną wykładnię ewentualnie niewłaściwe zastosowanie, oraz nie uwzględnienie, że skoro bieg terminu do zaskarżenia uchwały jeszcze się nie rozpoczął, to zaskarżenie uchwały jest przedwczesne.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa, ewentualnie odrzucenie pozwu, ewentualnie umorzenie postępowania i zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed sądem odwoławczym, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg norm przepisanych. Ewentualnie wniosła w razie uznania, że Sąd I Instancji nie rozpoznał istoty sprawy bądź celowe jest przeprowadzenie postępowania w całości o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji wraz z nałożeniem obowiązku rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za wszystkie instancje.

Pozwana wniosła jednocześnie na podstawie art. 380 k.p.c. o ponowne rozpoznanie wszystkich pominiętych wniosków dowodowych złożonych przez stronę pozwaną, w szczególności przesłuchania T. S., z uwagi na fakt, iż były to dowody istotne dla sprawy i przez to mające wpływ na jej wynik.

Pismem z dnia 24 września 2021r. powódka wniosła o umorzenie postępowania w sprawie podnosząc, że wydanie wyroku w sprawie stało się niedopuszczalne oraz wniosła o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania. Podała, że nie jest już członkiem pozwanej wspólnoty, gdyż zbyła prawo do nieruchomości i utraciła tym samym legitymację prawną do domagania się uchylenia zaskarżonej uchwały.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok podlega zmianie, choć z innych przyczyn niż podniesione w apelacji. Po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji doszło bowiem do zmiany okoliczności faktycznych, które skutkować muszą zmianą tego orzeczenia. Jak ustalił bowiem Sąd Apelacyjny na podstawie aktu notarialnego z dnia 13 sierpnia 2021r. Rep.(...)nr (...)sporządzonego przez notariusza W. M. w Kancelarii Notarialnej w K., która to okoliczność nie została zakwestionowana przez pozwaną, powódka w dniu 13 sierpnia 2021r. zbyła na rzecz innej

osoby prawo własności stanowiącego odrębną własność lokalu położonego przy ul. (...) w Z. /akt notarialny jak wyżej – k. 225-228 akt/.

Zgodnie z treścią art. 25 ust.1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994r. o własności lokali (t.j. Dz.U. z 2021r., poz. 1048 ze zm.), dalej zwaną u.w.l. właściciel lokalu może zaskarżyć uchwałę do sądu z powodu jej niezgodności z przepisami prawa lub z umową właścicieli lokali albo jeśli narusza ona zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną lub w inny sposób narusza jego interesy. Jak wynika zatem z tego przepisu legitymację prawną do zaskarżenia uchwały posiada właściciel lokalu. Przez określenie podmiotu uprawnionego do wytoczenia powództwa w trybie powyższej ustawy ustawodawca ograniczył tym samym legitymację czynną do jego wytoczenia do osób fizycznych lub prawnych posiadających status właściciela lokalu.

Zbycie prawa do lokalu w toku procesu powoduje zaś utratę legitymacji czynnej do zaskarżenia uchwały wspólnoty mieszkaniowej. Zgodnie zaś z treścią art. 316 k.p.c., sąd wydając wyrok, bierze pod uwagę stan rzeczy z chwili zamknięcia rozprawy, nie zaś wszczęcia postępowania. Zbywca lokalu z chwilą jego zbycia nabywa bowiem status osoby trzeciej względem wspólnoty mieszkaniowej. W tym zakresie nie ma zastosowania art. 193 pkt. 3 k.p.c. zgodnie z którym to przepisem zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa, objętych sporem, nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy. Przedmiotem powództwa w niniejszej sprawie nie jest bowiem ani nieruchomości lokalowa, którą zbyła powódka ani też prawo do tej nieruchomości lecz żądanie uchylenia uchwały, którego to żądania zbyć nie można. Powódka nie zbyła roszczenia o uchylenie uchwały, lecz nieruchomości lokalową. Przewidziana w art. 192 pkt 3 k.p.c. regulacja stwierdzająca, że zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa, objętych sporem, nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy, jest wyjątkiem od zasady przewidzianej w art. 316 § 1 k.p.c. i nie może być wykładana rozszerzająco. Odnosi się ona ściśle tylko do zbycia w toku procesu rzeczy lub prawa objętych sporem nie może mieć zastosowania do zbycia przez powódki w toku procesu wytoczonego na podstawie art. 25 u.w.l. posiadanego lokalu, skoro ani lokalu ten ani związane z nim prawa nie są przedmiotem sporu w procesie.

Ewentualne zaś próby rozciągnięcia legitymacji procesowej do wniesienia powództwa o uchylenie uchwały na byłych właścicieli lokali wyłącznie z powołaniem na przesłankę naruszenia przez uchwałę jego interesu nie znajdują normatywnego uzasadnienia w przepisie art. 25 u.w.l., który wprost uprawnienie takie przyznaje wyłącznie właścicielom, a co więcej nie uzależnia możliwości wniesienia powództwa od wykazania interesu prawnego przez skarżącego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 stycznia 2020r., sygn. V ACa 470/19). Powódka zresztą nie wykazała by po zbyciu prawa do lokalu posiadała nadal interes prawny w zaskarżeniu spornej uchwały, nie wykazała by uchwała ta dotykała nadal jej praw. Przeciwnie, sama przyznała w piśmie z dnia 24 września 2021r., że interes ten utraciła i że utraciła legitymację prawną do dalszego popierania powództwa.

Mimo to powódka jako inicjatorka postępowania w sprawie mimo stwierdzenia utraty przez siebie legitymacji czynnej do dalszego popierania powództwa nie cofnęła pozwu wnosząc o umorzenie postępowania w sprawie. Tymczasem ani brak legitymacji procesowej ani jej utrata w toku procesu nie powodują ani niedopuszczalności wydania wyroku ani też by jego wydanie stało się zbędne w rozumieniu art. 355 k.p.c.

Bezprzedmiotowość postępowania z przyczyn podmiotowych to przeszkoda do prowadzenia postępowania z powodu braku prawa do poszukiwania ochrony prawnej, z powodu np. braku zdolności do czynności prawnych; w odniesieniu do osób prawnych - utraty osobowości prawnej. W przypadku braku legitymacji w rozumieniu prawa podmiotowego, podlegającego ochronie, nie jest to podstawa do stwierdzenia bezprzedmiotowości postępowania, lecz odmowy udzielenia tej ochrony, która następuje w rozstrzygnięciu o charakterze merytorycznym, czyli w oddaleniu powództwa. Sprzedaż prawa do lokalu i utrata interesu prawnego w dalszym popieraniu powództwa z art 25 u.w.l. samo w sobie stanowi wyłącznie okoliczność faktyczną powodującą zgaśnięcie materialnoprawnego roszczenia powódki. Skutkuje ona oddaleniem powództwa z uwagi na następczą bezzasadność procesowego roszczenia zgłoszonego w pozwie. Ponieważ wydanie takiego wyroku nie leży w interesie powódki, w celu jego uniknięcia winna on doprowadzić do umorzenia procesu, cofając pozew z powołaniem się na zbycie prawa do lokalu, co

w niniejszej sprawie nie miało miejsca. W przeciwnym razie nie dojdzie do umorzenia postępowania, jeżeli powódka nie cofnie pozwu, ponieważ w dalszym ciągu istnieje żądanie rozpoznania sprawy i orzeczenia o przedstawionym do rozstrzygnięcia sądowi sporze (zob.

A. Olaś [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Koszty sądowe w sprawach cywilnych. Dochodzenie roszczeń w postępowaniu grupowym. Przepisy przejściowe. Komentarz do zmian. Tom I i II, red. T. Zembrzusi, Warszawa 2020, art. 355por. i powołana tam literatura

i orzecznictwo, w tym: wyrok Sądu Najwyższego z 9 czerwca 1999 r., III CKN 936/98; uchwała Sądu Najwyższego z 26 lutego 2014 r., III CZP 119/13; postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2015 r., I CSK 789/14).

Zarządzeniem z dnia 29 września 2021r., uznanym za doręczone z dniem 17 października 2021r. pełnomocnik powódki został zobowiązany do podania, czy w związku

z treścią pisma z dnia 24 września 2021r. cofa pozew, czy też go podtrzymuje w terminie tygodniowym od doręczenia wezwania, pod rygorem uznania, że powódka podtrzymuje pozew /k. 236-239 akt/. Zobowiązanie to pozostało bez odpowiedzi. Zgłoszenie wniosku o umorzenie postępowania nie jest zaś tożsamym z cofnięciem pozwu, które w przypadku braku rzeczenia się roszczenia przez powoda wymaga dla swej skuteczności zgody strony przeciwnej.

Ponieważ utrata legitymacji procesowej skutkuje oddaleniem powództwa z powodu jego bezzasadności zbędnym jest odnoszenie się do zarzutów apelacji (art. 203 § 1 k.p.c.).

Wobec tego zaskarżony wyrok podlegał zmianie, o czym Sąd Apelacyjny orzekł jak

w punkcie I wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 15 z.zs¹ ust.1 pkt. 4 ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz.U. z 2020r., poz. 1842 ze zm.) oraz art. i 98 k.p.c. w zw.

z § 8 ust.1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz. 1800).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 8 ust.1 pkt. 1 i § 10 ust.1 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz. 1800) stosownie do wyniku postępowania.

SSA Barbara Konińska